

Stk. 2. Forøges eller nedsættes en Rentenyders Indtægt eller Formue mere end rent midlertidig saa meget, at Beregningen af Renten i Henhold til § 41 nu maa give et andet Resultat, træffer det sociale Udvalg Foranstaltning til, at Renten fremtidig nedsættes — for Aldersrentens Vedkommende eventuelt inddrages — eller forhøjes i Overensstemmelse med ny Beregning.

Stk. 3. Ligeledes drager Udvalget Omsorg for en Omregning af Renten, saafremt der sker en saadan Forandring i paagældendes ægteskabelige Stilling, Forsørgerforhold eller Alder, at Rentens Størrelse maa paavirkes deraf.

Stk. 4. Indtræder der for en Invaliderrentenyder en saadan Forandring i Erhvervsevnen, at der er Grund til at formode, at han ikke længer er Invalid i Lovens Forstand, foranlediger Udvalget, at dette Spørgsmaal forelægges Invalideforsikringsretten til Afgørelse.

Stk. 5. Indtræder der for en Invaliderrentenyder, der har faaet tillagt det i § 40, Stk. 2, omhandlede Tillæg, saadan Forandring, at det maa antages, at han ikke længer opfylder Betingelserne for at oppebære dette, sørger det sociale Udvalg for, at Spørgsmaalet herom forelægges Invalideforsikringsretten. — Maa det omvendt antages, at en Rentenyder, der ikke har faaet tillagt nævnte Tillæg, paa Grund af en Forværrelse i hans Tilstand opfylder Betingelserne, paahviler det ligeledes Udvalget at indhente Rettens Afgørelse; Spørgsmaalet kan ogsaa rejses af Rentenyderen selv.

Stk. 6. Flytter en Rentenyder til en anden Kommune, maa han angaaende fortsat Renteudbetaling henvende sig til det sociale Udvalg i den tilflyttede Kommune. Til Brug ved Afgørelsen erholder Udvalget Rentesagens Akter fra det sociale Udvalg i den fraflyttede Kommune.

Stk. 7. Flytter en Rentenyder til en Kommune, for hvilken der gælder højere Grundbeløb, vil Renten i det første Aar efter Flytningen være at beregne efter de for den fraflyttede Kommune gældende Satser, medmindre det sociale Udvalg efter en Undersøgelse af Forholdene finder, at paagældende har haft rimelig Grund til at foretage Flytningen.

Stk. 8. Foretager en Rentenyder Handlinger, der efter § 38, Stk. 2, Nr. 1—3, vilde udelukke ham fra Adgang til Renten, eller oppebærer han Fattighjælp eller Kommugæld af den i § 38, Stk. 2, Nr. 4, nævnte Art, bortfalder Renten.

§ 56.

Stk. 1. Det paahviler en Rentenyder at meddele det sociale Udvalg Underretning om enhver Forandring i hans økonomiske og personlige Forhold, jfr. § 55, som kan formodes at medføre Nedsættelse eller Bortfald af Renten, ligesom Udvalget selv skal være opmærksom paa, om saadan Forandring indtræder.

Stk. 2. Det sociale Udvalg er forpligtet til efter nærmere af Socialministeren fastsatte Regler mindst én Gang hvert 5. Aar — første Gang pr. 1. Januar 1939 — at indgive Beretning til Invalideforsikringsretten om samtlige Invaliderrentenyderes Forhold med Angivelse af, hvorvidt vedkommendes Berettigelse til at oppebære Invaliderente — eller eventuelt Tillæg efter § 40, Stk. 2, — anses for tvivlsom.

Stk. 3. Skønner Invalideforsikringsretten paa Grundlag af modtagen Indberetning fra det sociale Udvalg eller paa Grundlag af gennemførte Helbredelsesforanstaltninger o. lign., at Rentenyderens Erhvervsevne ikke længer er nedsat til $\frac{1}{3}$, afsiger den Kendelse herom samt om, fra hvilket Tidspunkt Invaliderenten skal standses.

Stk. 4. Invalideforsikringsretten er bemyndiget til at udsende een eller flere sagkyndige til at udøve Kontrol paa Stedet med Hensyn til Erhvervsevnen hos Invaliderrentenydere eller indkalde saadanne Rentenydere til Kontrol. Forsaavidt forsikrede vanskeliggør Rettens Undersøgelse, kan Formanden, naar han anser det for sandsynligt, at Kendelsen vil komme til at gaa ud paa, at Renten skal inddrages, midlertidig standse